

lärdomar och ”efter detta drog sig många av hans lärjungar tillbaka, så att de inte längre följde honom.

Jesus sade därför till de tolv: ’Inte vill väl också ni gå bort?’

Simon Petrus svarade honom: ’Herre, till vem skulle vi gå? Du har det eviga livets ord,

och vi tror och förstår att du är Guds Helige” (Joh. 6:66–69).

Petrus hade fått det som alla som följer Frälsaren kan få. För att vara trofast hängivna Jesus Kristus måste vi godta honom som vår Återlösare och gör allt i vår makt för att leva efter hans lärdomar.

Efter alla år som jag levt och undervisat och tjänat, efter alla de miljontals kilometer jag har rest runt i världen, med allt jag har upplevt, finns det en stor sanning som jag vill dela med mig av. Det är mitt vittnesbörd om Frälsaren Jesus Kristus.

Joseph Smith och Sidney Rigdon skrev ner följande efter en helig upplevelse:

”Och nu, efter de många vittnesbörd som har givits om honom är detta det allra sista vittnesbördet som vi ger om honom: Att han lever!

Ty vi såg honom” (L&F 76:22–23).
Deras ord är mina ord.

Jag tror och *jag* är säker på att Jesus är Kristus, Guds Son, och att han lever. Han är Faderns Enfödde och ”medelst honom och genom honom och av honom skapas och skapades världarna, och deras invånare är födda som söner och döttrar åt Gud” (L&F 76:22–24).

Jag vittnar om att Frälsaren lever. Jag *känner* Herren. Jag är hans vittne. Jag känner till hans stora offer och hans eviga kärlek till alla vår himmelske Faderns barn. Jag bär mitt särskilda vittnesbörd i all ödmjukhet men med absolut visshet, i Jesu Kristi namn, amen. ■

Äldste William R. Walker
i de sjuttios kворum

Fasta i tron

Vi är alla rikt välsignade om vi känner till de berättelser om tro och uppoffringar som ledde våra förfäder till att ansluta sig till Herrens kyrka.

Jag älskar kyrkans historia. Kanske många av er har känt som jag, att min tro stärks när jag lär mig om den oerhörda hängivenhet som våra förfäder visade när de tog emot evangeliet och levde fasta i tron.

För en månad sedan firade 12 000 underbara ungdomar från Gilbert Arizona tempeldistrikt att deras nya tempel stod färdigt med ett inspirerande framträdande som visade deras beslutsamhet att leva rättfärdigt. Temat för firandet var ”Fasta i tron”.

Precis som de trofasta ungdomarna i Arizona hade gjort borde varje sista dagars helig bestämma sig för att leva ”fasta i tron”.

Psalmens ord lyder: ”Fasta i tron våra fäder förfäktat” (”Skall väl Sions ungdom vackla”, *Psalmer*, nr 176).

Vi kan lägga till: ”Fasta i tron våra far- och morfäder förfäktat.”

Jag undrade om var och en av de entusiastiska ungdomarna i Arizona kände till sin egen historia i kyrkan – om de kände till hur just *deras* familj hade blivit medlemmar i kyrkan. Det vore underbart om varje sista dagars helig kände till sina förfäders omvändelseberättelser.

Vare sig du är pionjärättling eller ej, så är mormonpionjärernas arv av tro och uppoffringar din arvedel. Det

är Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas ädla arvedel.

Ett av de underbaraste kapitlen i kyrkans historia inträffade när Wilford Woodruff, en Herrens apostel, undervisade om det återställda evangeliet i Storbritannien år 1840 – bara 10 år efter kyrkans grundande.

Wilford Woodruff och andra apostlar hade inriktat sitt arbete på områdena Liverpool och Preston i England med betydande framgång. Äldste Woodruff, som senare blev kyrkans president, bad ständigt att Gud skulle vägleda honom i detta mycket viktiga arbete. Hans böner ledde till inspiration om att han skulle bege sig till en annan plats för att undervisa om evangeliet.

President Monson har lärt oss att när vi får inspiration från himlen så följer vi den direkt – vi skjuter inte upp det. Det var precis vad Wilford Woodruff gjorde. Med tydlig vägledning från Anden att han skulle ”bege sig söderut” begav sig äldste Woodruff av nästan omedelbart och reste till en del av England som kallas Herefordshire – ett jordbruksdistrikt i sydvästra England. Här mötte han en välbärgad bonde vid namn John Benbow som välkomnade honom med ”glatt hjärta och tacksägelse” (Wilford Woodruff, i

Matthias F. Cowley, *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors as Recorded in His Daily Journals* [1909], s. 117).

En grupp på över 600 människor som kallade sig United Brethren (Förenade brödraskapet) ”bad om ljus och sanning” (*Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff* [2004], s. 90). Herren sände Wilford Woodruff som svar på deras böner.

Äldste Woodruffs undervisning bar nästan genast frukt och många blev döpta. Brigham Young och Willard Richards gjorde honom sällskap i Herefordshire och de tre apostlarna hade anmärkningsvärd framgång.

Bara ett par månader senare organiserade de 33 grenar för de 541 medlemmar som hade gått med i kyrkan. Deras enastående arbete fortsatte och så småningom blev nästan

alla medlemmar i United Brethren döpta in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Min farmors farmor Hannah Maria Eagles Harris var en av de första som lyssnade på Wilford Woodruff. Hon berättade för sin man Robert Harris Jr, att hon hade hört Guds ord och att hon tänkte döpa sig. Robert blev inte glad när han fick höra vad hustrun hade att säga. Han sade att han skulle följa med henne till nästa predikan som mormonmissionären höll och säga honom ett sanningsord.

Han satt nästan längst fram i församlingen, fast besluten att inte låta sig rubbas och att kanske häckla den besökande predikanten. Men Robert berördes omedelbart av Anden, precis som hans hustru hade blivit. Han visste att budskapet om återställelsen var sant, och han och hans hustru döptes.

Deras berättelse om tro och hängivenhet liknar tusentals andra. När de hörde evangeliets budskap visste de att det var sant!

Som Herren säger: ”Mina får lyssnar till min röst, och jag känner dem, och de följer mig” (Joh. 10:27).

Då de hade hört herdens röst ägnade de helt och hållet sina liv till att leva efter evangeliet och följa Herrens profets ledning. De följde kallet att samlas till Sion och lämnade sitt hem i England bakom sig, korsade Atlanten och samlades med de heliga i Nauvoo i Illinois.

De tog helhjärtat emot evangeliet. Samtidigt som de försökte etablera sig i det nya landet hjälpte de till att bygga templet i Nauvoo genom att betala tionde av sin tid – var tionde dag arbetade de på templet.

De blev förkrossade när de hörde nyheten att deras älskade profet Joseph Smith och hans bror Hyrum var döda. Men de fortsatte! De stod fasta i tron.

När de heliga förföljdes och drevs ut ur Nauvoo kände sig Robert och Maria rikt välsignade eftersom att de hade tagit emot sina begåvningar i templet strax innan de korsade Mississippi-floden och drog västerut. Även om de var osäkra på vad framtiden innebar var de säkra i sin tro och i sina vittnesbörd.

Med sex barn kämpade de sig genom gytta där de korsade Iowa på vägen västerut. De byggde ett skjul åt sig vid Missouriflodens strand, på den plats som kom att kallas Winter Quarters.

Dessa modiga pionjärer väntade på apostolisk vägledning om hur och när de skulle ta sig längre västerut. Allas planer förändrades när Brigham Young som president för de tolv kvorum bad män att ansluta sig som frivilliga i Förenta staternas armé, i det som kom att kallas Mormonbataljonen.

Robert Harris Jr var en av över 500 pionjärer som följde Brigham Youngs uppmaning. Han tog värvning trots att det innebar att han lämnade sin gravida hustru och sex små barn bakom sig.

Hur kom det sig att han och andra män gjorde något sådant?

Svaret kan ges med min farmors farfars egna ord. I ett brev som han skrev till sin hustru när bataljonen gjort ett kort uppehåll nära Santa Fe skrev han: "Min tro är starkare än någonsin [och när jag tänker på de saker som Brigham Young sagt till oss] tror jag honom, som om det var Gud själv som talat till mig."

Kort sagt visste han att han lyssnade till en Guds profet, vilket även de andra männen gjorde. Det var därför de gjorde det! De visste att de leddes av en Guds profet.

I samma brev uttryckte han sin kärlek till sin hustru och sina barn och

berättade om sina ständiga böner om att hon och barnen skulle välsignas.

Senare i brevet skrev han följande kraftfulla ord: "Vi får inte glömma de ting som du och jag hört och [upplevt] i Herrens tempel."

I kombination med hans tidigare vittnesbörd om att "vi leds av en Herrens profet" har dessa två heliga uppmaningar blivit som en del av skrifterna för mig.

Arton månader efter det att han avrest med bataljonen återförenades en välbehållen Robert Harris med sin älskade Maria. De fortsatte att vara sanna och trofasta mot det återställda evangeliet hela livet. De fick 15 barn, av vilka 13 levde till vuxen ålder. Min farmor Fannye Walker från Raymond Alberta i Kanada var ett av deras 136 barnbarn.

Farmor Walker var stolt över det faktum att hennes farfar hade tjänat i Mormonbataljonen och hon ville att

alla hennes barnbarn skulle veta det. Nu när jag har fått barnbarn förstår jag varför det var så viktigt för henne. Hon ville vända barnens hjärtan till deras fäder. Hon ville att hennes barnbarn skulle känna till deras arv av rättfärdighet – eftersom hon visste att det skulle välsigna deras liv.

Ju närmare våra rättfärdiga förfäder vi känner oss, desto mer sannolikt är det att vi fattar kloka och rättfärdiga beslut.

Och så är det. Vi är alla rikt välsignade om vi känner till de berättelser om tro och uppoffringar som ledde våra förfäder till att ansluta sig till Herrens kyrka.

Från första stund då Robert och Maria hörde Wilford Woodruff undervisa och vittna om evangeliets återställelse, visste de att evangeliet var sant.

De visste också att vilka prövningar och lidanden som än skulle drabba

dem så skulle de välsignas om de stod fasta i tron. Det verkar nästan som om de hade hört de ord som vår nutida profet talade när han sade: "Ingen uppoffring är för stor ... för att få templets välsignelser" (se Thomas S. Monson "Det heliga templet – en ledstjärna för världen", *Liahona*, maj 2011, s. 92).

Tvåpundsmyntet i Storbritannien har en inskription på sidan där det står: "Vi står på jättars axlar." Då jag tänker på våra storartade pionjärförfäder känns det som om vi *alla* står på jättars axlar.

Även om uppmaningen kom från ett brev från Robert Harris, tror jag att otaliga förfäder skulle sända samma budskap till sina barn och barnbarn: För det första: Vi får inte glömma de upplevelser vi haft i templet, och vi får inte glömma de löften och de välsignelser som kommer till var och en av oss tack vare templet. För det andra: Vi får inte glömma att vi leds av en Guds profet.

Jag vittnar om att vi *är* ledda av en Guds profet. Herren återställde sin kyrka i de sista dagarna genom profeten Joseph Smith och vi får inte glömma att vi har letts av en obruten kedja av Guds profeter från Joseph till Brigham och genom varje efterkommande kyrkans president till vår profet idag, Thomas S. Monson. Jag känner honom, jag hedrar honom och jag älskar honom. Jag vittnar om att han är Herrens profet på jorden idag.

Det är mitt hjärtas önskan att vi, tillsammans med våra barn och barnbarn, hedrar våra rättfärdiga förfäders arvedel – dessa trofasta mormonpionjärer som var villiga att lägga allt på altaret för att försvara sin Gud och sin tro. Jag ber att vi alla ska stå fasta i den tro som våra fäder förfäktat. I Jesu Kristi heliga namn, amen. ■

Äldste L. Tom Perry
i de tolv apostlarnas kворum

Lydnad genom trofasthet

Lydnad är ett tecken på vår tro på den högste auktoritetens, ja, Guds visdom och makt.

Familjens hemaftnar som syster Perry och jag har varje måndagskväll har nu plötsligt utökats. Min bror, hans dotter, Barbaras bror, en systerdotter och hennes man har flyttat in i vårt kvarter. Det är första gången sedan jag var pojke som jag välsignats med släkt på nära håll. På den tiden bodde flera av min mammas släktingar i vårt kvarter. Morfar Sonne bodde i huset norrut och moster Emma i huset söder om oss. I södra delen av kvarteret bodde moster Josephine och i östra delen morbror Alma.

I min barndom umgicks vi dagligen med våra släktingar och arbetade, lekte och pratade med dem. Vi kunde inte hitta på något större rackartyg utan att våra mödrar snabbt fick veta det. Världen nuförtiden är annorlunda, de flesta familjer är utspridda. Även om de bor någorlunda nära varandra, så är de sällan grannar. Men jag känner det som om pojkarens och min nuvarande situation är lite som himmelriket, med nära och kära som bor nära varandra. Det är för mig en ständig påminnelse om familjens eviga natur.

Under min uppväxttid hade jag ett alldeles särskilt förhållande till min

morfar. Jag var äldste sonen i familjen. Jag skottade snö från trottoarerna på vintern och tog hand om gräsmattan på sommaren, inte bara hos oss utan också hos morfar och hos mina två mostrar. Morfar satt vanligtvis på verandan medan jag klippte hans gräsmatta. Efteråt brukade jag sätta mig på förstutrappan och prata med honom. Det är underbara minnen för mig.

En dag frågade jag morfar hur jag kunde veta att jag alltid gjorde det rätta, med tanke på att alla valmöjligheter i livet. Som så ofta besvarade morfar frågan med ett exempel från lantlivet.

Han berättade för mig hur man lär upp ett hästspann så att de samarbetar. Han förklarade att ett hästspann alltid måste veta vem det är som bestämmer. Ett viktigt medel för att styra en häst är bletslet. Om någon i spannet får för sig att den inte behöver lyda kuskens vilja så kommer spannet aldrig att dra gemensamt och samarbeta för att maximera sin förmåga.

Låt oss titta närmare på vad min morfar undervisade mig om med hjälp av det här exemplet. Vem är det som kör hästspannet? Min morfar menade att det är Herren. Han är den som har